

BENJAMIN KURAS: DIVERZITOKRACIE - NEJNOVĚJŠÍ ÚTOK NA DEMOKRACII, KTERÝ POSTUPUJE PŘESNĚ PODLE ORWELLOVA VAROVÁNÍ

- CZ24 News | 24. listopadu 2020

Západní civilizací obchází strašidlo diverzity. Nejvíce straší v anglofonních zemích, kde po staletí platilo pravidlo, že co není výslovně zakázáno, se smí, a nikdo nesmí být souzen zpětně za čin, který v době vykonání nebyl protizákonný. Toto pravidlo je nahrazováno novým, podle něhož může být souzen kdokoli za cokoli, co se ze dne na den označí za hanebné, a to zpětně za čin vykonaný před deseti, dvaceti či třiceti lety, nebo i před dvěma staletími. Navíc, podle něhož může být souzen někdo dnes za to, že vypadá jako někdo, kdo se kdysi dopustil něčeho hanebného, nebo to o něm někdo tvrdí, aniž by to musel soudně dokazovat.

Termín „diverzitokracie“ mně vyšel ze snahy pojmenovat a definovat fenomén, jež sociologové a politologové v anglofonních zemích prozatímne nazývají *diversity politics* nebo *identity politics*. Nabízím tento nový termín proto, že obě pojmenování jsou nedostatečná nebo možná i matoucí. „Politika identity“ by se dala plést s lidovým hnutím, které si říká *identitní generace* nebo *generace identity* (z původního francouzského *génération identitaire*) a tíhne spíše k opačnému pólu politického spektra. „Politika diverzity“ je pojem na první poslech vyjadřující pozitivní, otevřený a tolerantní přístup k odlišnostem etnickým, rasovým, sexuálním, ideovým nebo kulturním a jejich rovnoprávné začlenění do pluralitního systému západní demokracie.

Tyto dva pojmy také nestačí vyjádřit fakt, že už nejde jen o politickou ideologii, nýbrž o široce fungující systém vládnutí. Je to navíc systém, který vzniká mimo státní struktury, ale tak, že tyto struktury zvenčí ovládá, a to způsobem, z něhož se nedá přesně identifikovat, kdo vlastně vládne a podle jakých jasně definovaných pravidel. Ta pravidla se totiž den ze dne mění, s nimi roste počet příkazů a zákazů, a nikdo si není jist, kdy se něco, co bylo včera pozitivní, stane zítra negativním, a co bylo povoleno, se náhle zakáže a bude retroaktivně trestat.

Diverzitokracie postupuje přesně podle Orwellova varování, z něhož si udělala recept a stala se přesným opakem toho, co původně znamenala. Místo aby jednotlivé rozdílnosti včleňovala, dělí je na skupinky (též označované jako menšiny), jimiž společnost rozděluje a rozkládá. Ve Spojených státech letos náhle zešlela do podoby těžko racionálně uchopitelné. Já se proto raději omezím na analýzu její mírnější podoby britské, v níž se snažím neutonout a stále častěji z ní prchám do krajin méně diverzitokratických, jakou je třeba Česká republika, zatím.

Ta britská varianta probíhá už delší dobu, ale pozvolna, strategií salámových plátků, a po každém plátku chvíli čeká, až si na něj rodilí Britové, neošlehaní a nezocelení reálným socialismem, zvyknou. Postupuje méně agresivně, takže poměrně snesitelně a téměř nepozorovaně, ale o to je do politického a kulturního systému víc prorostlá. Členství v podobně diverzitokratické Evropské unie ji posílilo, ale odchod ji sám od sebe už nezastaví.

První politické zneužití slova *diversity* se dá vystopovat k Tonymu Blairovi do roku 2000, kdy podle pozdějšího tvrzení jeho tehdejšího poradce řekl něco jako toto: „Vymácháme nos v diverzitě politické Pravici, aby už nikdy nevyhrála volby“. Tou diverzitou mínil otevření stavidel masivní imigraci neevropských etnik, která měla Labouristické straně dlouhodobě posílit počty voličů jako odměnu za její proimigrační politiku.

Od té doby se s diverzitou všemožných odchylek a odlišností roztrhl pytel a nezastavilo ji ani pozdější vítězství Konzervativní strany, která za Cameronova předsednictví převzala její základní ideje, snadno definovatelné jako levicové. Dnešní Konzervativní strana Borise Johnsona, kterou do vlády vynesly především hlasy Britů domorodých a „nediverzifikovaných“, nachází diverzitokracii tak silně prorostlou do státních institucí, školství, médií a kultury, že ji ani mnohde nevnímá a neví si s ní rady.

Diverzitokracie už totiž rozdělila společnost podle staré osvědčené marxistické šablony na skupiny (čili identity) ohrožované, a proto hodné ochrany, oproti skupinám (čili identitám) neohrožovaným, a tudíž ne-li přímo ohrožujícím ty ohrožované, tak přinejmenším se nacházejících v postavení, z něhož ty ohrožované ohrožovat mohou. Jsou tudíž z jejich ohrožování předem podezřelé a nucené se obhajovat, omlouvat, kát a dokazovat, že ty ohrožované nijak neohrožují, a na důkaz toho se aktivně podílet na ochraně ohrožovaných. Samotné pasivní neohrožování se vykládá jako utajovaná nebo nevědomá, ale vrozená touha ohrožované kvůli jejich odlišnosti ohrožovat. Tuto touhu je potřeba vymýtit nebo vyléčit, po dobrém nebo po zlém. Skupiny ohrožovaných se tak stávají skupinami privilegovanými, se zvláštními právy bez příslušných povinností, zatímco skupiny klasifikované jako neohrožované se dostávají do postavení méněcenného, se zvláštními povinnostmi bez příslušných práv. Vzděláváním a mediální masáží a převýchovou se takto nastavené dělení společnosti vštěpuje jako normální a samozřejmé, s přidavnými nálepkami jako spravedlivé, férové, liberální, moderní, pokrokové, civilizované. Bruselská mluva tomu taky říká „evropské hodnoty“.

Takto ohrožovanou skupinou se může stát jakákoli identita, kterou diverzitokracie za ohrožovanou označí. Ta se pak vyznačuje samými pozitivy, veškerá případná negativa se buď zamlčují, nebo vysvětlují její oprávněnou reakcí na údajnou perzekuci většinovou společností, ještě konkrétněji skupinami neohrožovanými a tudíž ohrožujícími. Těmto skupinám se naopak přičítají všemožná negativa.

Ke skupinám klasifikovaným jako ohrožované dnes patří tyto: Ženy. Homosexuálové a lesbičky. Osoby barevné pleti. Imigranti. Muslimové. Transsexuálové. Transgenderisté. Tělesně postižení. Obézní. Senioři. Junioři. Internacionalisté. Tento výčet není definitivní a mohou k němu přibýt skupiny další. Všechny tyto skupiny dohromady tvoří společnou frontu proti tradiční většinové společnosti.

Toto dělení do skupin se často děje proti vůli umírněné většiny příslušníků té které skupiny, kterou ovládla radikální menšina mluvící a jednající jejich jménem. Radikalizované vůdcovské menšiny jsou pilíři diverzitokracie, která jejich prostřednictvím posiluje svoji moc. A zároveň výměnou posiluje jejich moc nad jejich skupinami. Tak jsou třeba ženy reprezentovány agresivními feministkami, nebo muslimové islamisty.

Seznam obsahuje několik absurdit. Za ohrožovanou menšinu jsou označovány ženy, jichž je víc než mužů. Ohrožovanou menšinou mají také být muslimové, kteří jsou při dvou miliardách příslušníků celosvětovou většinou naopak ohrožující příslušníky jiných náboženství. Privilegování imigrantů proti domácím občanům perzekvuje domácí občany, z jejichž daní imigranti žijí a jejichž daně financují i celý systém diverzitokracie. Mezi některými skupinami takto uměle stavěnými do jednotné fronty panuje nesmiřitelný konflikt: islám se nedá smířit s homosexualitou, feminismem a s transgenderismem. Přesto hnutí feministická a homosexuální podporují islám v iluzi, že hájení je vzájemné.

Ale tou hlavní absurditou je její aritmetika. Po sečtení všech ohrožovaných menšin nám na tu ohrožující většinu zbývají jen bílí heterosexuální, štíhlí a tělesně zdatní muži vyznání ateistického, agnostického, křesťanského, pohanského nebo židovského. Feministickým slovníkem též nazývaní „zastánci patriarchátu“. To by souhrnem vydalo na nanejvýš třetinu obyvatel západních zemí. Zvláště pozoruhodný v diverzitokracii je přesun Židů z tradiční kategorie ohrožované menšiny do kategorie ohrožující většiny, kde se v rámci obecného antibělošismu stává terčem nové vlny antisemitismu, jaká pronikla do oficiálních politických stran jako Labour v Británii a Demokratická v USA.

Celá tato ohrožující většina, která se ve skutečnosti stává menšinou, údajně trpí vrozenými předsudky vůči diverzitě, i když třeba o nich neví, nebo je zapírá, a diverzitokracie má za úkol je odhalovat, pranýřovat a trestat. Jejimi proviněními jsou sexismus, rasismus, homofobie, transfobie, ageismus, islamofobie, nacionalismus a podobné hanebnosti.

Jak diverzitokratické trestání těchto hanebností u nediverzitokraticky smýšlejících jednotlivců funguje, si ukážeme na třech nejznámějších a hojně medializovaných britských případech.

Případ 1:

Laureát Nobelovy ceny profesor Tim Hunt si v roce 2015 na konferenci v Jižní Koreji zavtipkoval: „Řeknu vám něco o svých problémech s děvčaty. Když s nimi pracujete v laboratoři, stávají se tři věci. Vy se zamilujete do nich, ony se zamilují do vás, a když je kritizujete, tak se rozbřečí.“ A zatímco se letadlem vracel domů do Londýna, na internetových serverech a do druhého dne v tisku a BBC jiskřily od renomovaných novinářů a novinářek takovéto zprávy: Sexistický profesor pojmenovává vědkyně „děvčata“. Profesor si myslí, že žijeme v době viktoriánské. Konferenci za účasti stovky vědekyn zcela zruinoval sexistický řečník Tim Hunt. Šokující sexismus profesora. Masky spadla a Hunt konečně projevil předsudek vůči všem narozeným se schopností rodit děti. Královská vědecká společnost se ve svém blogu od Hunta distancovala ujištěním, že jeho názory se neslučují s jejími. V jednom tweetu se objevila jeho karikatura, jak šlape na malou černošku, takže kromě sexisty je už taky rasista. Než doletěl domů, měl už v emailech žádosti o rezignaci z Univerzity, Královské vědecké společnosti a Evropské vědecké rady. „Jsem vyřízený,“ přiznal se v médiích. „Akademické instituce mě pověsily na sušák, aniž se obtěžovaly se mě zeptat, jak to vidím já.“

Případ 2:

Jednou z prvních veřejných osobností reagujících na dlouho zatajovaná odhalení pákistánských gangů znásilňujících tisíce britských pubertáček byla labouristická poslankyně Sarah Championová,

za volební obvod Rotherham, kde bylo prvních 1400 případů odhaleno. Takto ji citoval deník The Sun:

„Británie má problém s britskými Pákistánci znásilňujícími a zneužívajícími bílé dívky. Tak, a teď jsem to řekla. Dělá to ze mě rasistku, nebo jsem jen připravená upozornit na problém, který jsme dlouho zamlčovali? Tito lidé jsou predátoři a jejich společným faktorem je jejich etnický původ.“
Do několika dní byla zbavena poslanecké funkce. Podobně dopadli ti, kdo se jí zastali, včetně jedné muslimské radní v Manchesteru.

Případ 3:

Konzervativní filozof sir Roger Scruton byl v roce 2019 v levicovém časopise New Statesmen citován těmito výroky:

„Islamofobii vymyslelo Muslimské bratrstvo, aby zabránilo diskusím o důležitém tématu.“

„Maďaři byli velmi znepokojeni náhlou invazí početných kmenů muslimů.“

„Číňané tvoří ze svých vlastních lidí roboty.“

„Maďarsko má skutečný problém se Sorosem.“

Byl za to mnoha médii označen za rasistu, islamofoba, bílého supremacistu a antisemitu.

Konzervativní vláda Teresy Mayové ho bez dalšího vyptávání vyhodila z funkce poradce na architekturu a stavebnictví, kterou vykonával bezplatně. Příslušný ministr vydal oznámení, že „profesor sir Roger Scruton byl s okamžitou platností propuštěn po svých nepřístojných výrocích.“

Mluvčí premiérky přidala:

„Tyto jeho výroky jsou hluboce urážlivé a zcela nepřijatelné, a je správné, že byl propuštěn.“

Autor interview v New Statesmanu na internetu otvíral šampaňské a křepčil radostí, jak vymetl s tím nenáviděným ultrapravičákem. Deník Guardian si zavtipkoval: „Nechali byste si od tohoto pána navrhnout dům?“

Jenže Scruton se nedal, dokázal, že citáty byly buď překroucené, nebo vyňaté z kontextu, podal na News Statesmana stížnost, po níž New Statesman zveřejnil omluvu a skutečný přepis celého interview. Konzervativní straně Scruton adresoval toto:

„Tyto nepříjemné události mě probudily k zjištění, v jaké opravdové morální krizi se nachází strana, k níž i přes všechno stále patřím.“

Podobné případy veřejných poprav osobnosti se hromadí do tisíců a málokdo má na ně tak silnou pozici a silný žaludek, aby se bránil. Všechny mají společné to, že jejich soudcem není stát či vláda, nýbrž na první pohled okrajové fenomény, jako nějaký politicky korektní novinář, funkcionář nějakého spolku nebo podobná nevládní či neoficiální entita. Těm se však hbitě podřizují státní, politické a podobné veřejné instituce, aby se samy nevystavovaly nařčení z rasismu, sexismu a podobných hanebností. Díky tomu se cenzura a osobní perzekuce může jevit jako náhodná, nahodilá a nesystémová, a tudíž zdánlivě neškodná. Ale tím o to nebezpečnější, neboť nemá konkrétní viditelný centrální zdroj, před nímž by bylo možné se bránit. Je to cenzura, která může kdykoli přijít odkudkoli, nečekaně, záludně, v jakékoli podobě.

Jak se jí může ona ohrožující většina, diverzitokracií proměněná v ohroženou menšinu, bránit?

Alternativy má dvě. Můžeme na ně použít terminologie lékařské. Obrana alopatická a homeopatická.

Obrana alopatická je obrana protiútokem. Sportovně by to odpovídalo boxu. Čili politickým a mediálním vyvracením nařčení a obviňování pomocí faktů, a zároveň usvědčováním obviňovatelů ze lži, nekalostí a zákeřností. To je sice alternativa demokraticky správná, jenže se slábnoucí proveditelností, neboť snadno cenzurovatelná, jak ukazují stále častější zákroky internetových serverů. Je také velice namáhavá a časově náročná a nese s sebou riziko, že se nějakým snadno překroutitelným a zneužitelným výrokiem zapleteme do dalších pastí. Navíc je to varianta smutně nehumorná.

Obrana homeopatická spočívá v použití mírné dávky těžé zbraně, kterou se na nás útočí. Sportovně by to odpovídalo džiu-džitsu. V tomto případě podle starodávného pořekadla „když je nemůžeš porazit, tak se k nim přidej, nebo přidání předstírej“.

Tato metoda si vyžaduje aktivní a upřímnou, nebo upřímně vypadající vehementní podporu některé ze složek diverzitokracie, čili některé menšinové identitní skupiny, s cílem rozložit jejich uměle udržovanou jednotnou frontu. Příklady: Jste-li islamisté, smíte kritizovat feminismus a homosexualitu, aniž byste se vystavovali trestu za sexismus a homofobii, protože kdo by vás za ně chtěl trestat, by byl obvinitelný z islamofobie. Jste-li feministé nebo homosexualisté, můžete beztrestně kritizovat přinejmenším „některé aspekty islámu“, aniž byste byli trestáni za islamofobii, protože kdo by vás z ní obvinil, by byl sexista nebo homofob.

Navíc díky transgenderismu se můžete prohlásit za ženu, aniž byste museli podstoupit operaci, a tím ze dne na den přeskočíte z kategorie ohrožující do kategorie ohrožované. S trochou kreativity se můžete též prohlásit za příslušníka kteréhokoli barevného etnika, aniž byste museli podstoupit přebarvovací kúru jako Michael Jackson, akorát opačně. V Americe to dělají úspěšně lidé mající jen jednu šestnáctinu indiánské krve, včetně jedné demokratické senátorky.

Za černošku se úspěšně prohlásila a registrovala modrooká světlovlasá Anne Dolezal, jiným jménem též Nkechi Amare Diallo, narozená stoprocentně bílým rodičům smíšeného původu švédského, německého a českého, takže není důvod, proč by to nešlo i v Evropě. Ostatně jako stoprocentní černoch byl vnímán i poloviční běloch Barack Obama.

Takže jaký by byl praktický postup:

Vadí-li vám být napadáni za bělošství, staňte se barevnými. Vadí-li vám být napadáni za mužství, staňte se ženami. Vadí-li vám feminismus a homosexualita víc než islám, staňte se islamisty. Vadí-li vám islám víc než feminismus nebo homosexualita, staňte se feministy nebo homosexuály. Nebo to alespoň upřímně předstírejte.

Až se vám podaří jednotnou frontu diverzitokracie rozložit, můžete se vrátit ke svému originálu. A i kdyby se vám ji rozložit nepodařilo, aspoň při tom zažijete víc humoru, než v alopatickém boji.

Já bych ze všech skupinových identit volil a doporučil feminismus. Přiznejme si, že coby patriarchální heterosexuální bílí muži vyznání ateistického, agnostického, pohanského, křesťanského nebo židovského máme ženy ze všeho na světě nejraději.

Autor: Benjamin Kuras